

МАТИЈА БЕЋКОВИЋ, рођен 1939. у Сенти. Пише поезију, прозу и есеје, академик. Књиге песама: *Вера Павладољска*, 1962; *Мейџак луџилица*, 1963; *Тако је џоворио Маџија*, 1965; *Че – џираџедија која џраје* (ко-аутор Д. Радовић), 1970; *Рече ми један чоек*, 1970; *Међа Вука Маниџођа*, 1976; *Леле и куку*, 1978; *Два свеџа*, 1980; *Поеме*, 1983; *Бођојављење* (избор), 1985; *Кажа*, 1988; *Чији си џи, мали?*, 1989; *Изабране џесме и џоеме*, 1989, 1990; *Тридесет и једна џесма*, 1990; *Надкокоџи*, 1990; *Сабране џесме I–VI*, 1990; *Ово и оно* (избор), 1995; *Поџиџис*, 1995; *Ђерађемо се још*, 1996; *Хлеба и језика*, 1997; *Муџка џужбалица* (избор), 1999; *Од до*, 1999; *Очинсџиво* (избор), 2000; *Најлеџше џесме Маџије Бећковића* (избор), 2001; *Ниси џи више мали*, 2001; *Црнођорске џоеме*, 2002; *Кукавица*, 2002; *Трећа рука*, 2002; *Сабране џесме I–IX*, 2003; *Каже Вука Маниџођа* (избор), 2004; *Тако је џоворио Маџија I–III* (избор), 2004; *Седимо нас двоје у суџону џлавом* (избор), 2005; *Кажем џи џихо: ниџиџа нам не џреба*, 2006; *Кад будем млађи*, 2007; *Пуџи којеђ нема*, 2009; *Бођојављење*, 2009; *Кад будем још млађи*, 2012; *Косџиџи*, 2012; *Сџаница за оџкуј вучџих кожа*, 2012; *Ођедало*, 2015; *Три џоеме*, 2015; *Праху оца џоезије*, 2016; *Кад дођеџ у било који џрад*, 2018; *100 моџих џорџреџа*, 2018; *Био је смак свеџа* (избор и нове), 2019; *Кад се џоново родим*, 2019. Књиге есеја, записа, беседа и разговора: *О међувремену*, 1979; *Служба свеџом Сави*, 1988; *Сима Милуџиновић / Пеџар II Пеџровић Њеђош*, 1988; *Косово најскуџља срџска реч*, 1989; *Овако џовори Маџија*, 1990; *Мој џреџџосџављени је Геџе*, 1990; *Поетџика Маџије Бећковића* (зборник), 1995; *Предсказања Маџије Бећковића* (зборник), 1996; *Маџија – сџари и нови разђовори*, 1998; *О међувремену и још џонечему*, 1998; *Послушања*, 2000; *Небош*, 2001; *Саслушања (1968–2001)*, 2001; *Маџија Бећковић, џесник* (зборник), 2002; *Поеџија Маџије Бећковића* (зборник), 2002; *Човек без џраница*, 2006; *Мисли*, 2006; *Беседе*, 2006; *Изабрана дела I–VII*, 2006; *Служба Пусџињско*, 2013; *Сабрана дела I–XII*, 2013.

ИСИДОРА БОБИЋ, рођена 1992. у Новом Саду. Мастер професор књижевности и језика, пише поезију, есеје и критику, објављује у периодици.

ЗДЕНКА ВАЛЕНТ БЕЛИЋ, рођена 1975. у Бачкој Паланци. Завршила Словачки језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Тренутно је докторандкиња на Катедри естетике Универзитета Коменског у Братислави. Пише поезију, прозу, есеје и књижевну критику и преводи са словачког и чешког језика. Објављене књиге: *Еџеризација: ван контекста / Éterizácia: mimo kontextu*, 2018; *Patätník rodiny Perlenschlipovej*, 2019. Приредила више књига.

ЈОВАН ДЕЛИЋ, рођен 1949. у Борковићима код Плужина, Црна Гора. Пише књижевну критику и есеје, дописни је члан САНУ. Објављене књиге: *Кријичареви парадокси*, 1980; *Српски надреализам и роман*, 1980; *Пјесник „Пајетичке ума“ (о њезницију Павла Појовића)*, 1983; *Традиција и Вук Стефановић Караџић*, 1990; *Хазарска џризма – шумачење џрозе Милорада Павића*, 1991; *Књижевни џогледи Данила Кица*, 1995; *Кроз џрозу Данила Кица*, 1997; *О џоезији и џоеици српске модерне*, 2008; *Иво Андрић – мосиј и жртва*, 2011; *Иван В. Лалић и њемачка лирика – једно ињерџексијално исџраживање*, 2011. Приредио више књига српских писаца.

ИВОНА ЈАЊИЋ, рођена 1996. у Београду. Дипломирала на Факултету драмских уметности у Београду. Редовно објављује филмску и позоришну критику у домаћим и страним часописима: *Critical Stages / Scènes critiques, the IATC journal, Сцена, Новао мисао, Филмски ценџар Србије*. Селекторка је *Друђе сцене*, оф-програма 65. Стеријиног позорја, и помоћница селектора 65. Позорја. Чланица је жирија Фонда „Борислав Михајловић Михиз”.

ЈЕЛЕНА КАЛАЈЦИЈА, рођена 1986. у Пакрацу, Хрватска. Дипломирала и мастерирала на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Библиотекар, бави се проучавањем књижевности, пише есеје, огледи и приказе. Објавила: *Под кровом књиђе – друшћивена одђоворносиј у оквиру џословања јавних библиоџека*, 2014; *Креџивна конзумација кулџуре – нови модуси чиињања*, књ. 1, 2018. Живи и ради у Бијељини.

ВЛАДИМИР КОНЕЧНИ, рођен 1944. у Београду. Завршио је Филозофски факултет у Београду, а докторирао експерименталну психологију на Универзитету у Торонту (1973). Био је редовни професор експерименталне психологије (1973–2008) на Калифорнијском универзитету у Сан Дијегу, а од 2008. је тамо професор емеритус. Добитник је Гугенхајмове награде за истраживачки рад у областима психофизиологије емоција, психологије права и емпиријске естетике. Пише поезију, приповетке и драме на српском и енглеском. Објављене књиге на српском: *О небу и блаиу – две драме*, 2010; *Ауџобиоџрафија – књижевни и ликовни*

експериментни 1986–2011, 2011; Видим – њедесет њдабраних њесама, 2013; Аѡиф – ѡдаброне и нове ѡриѡветѡке, 2014; Не знам – ѡесме 2013–2015, 2016; Селфи на мосту – ѡроза 2015–2017, 2018.

САРА МАЈСТОРОВИЋ, рођена 1993. у Новом Саду. Пише поезију, прозу, песме у прози и научноистраживаче радове на књижевне теме и преводи. Области интересовања су јој мит и модерност, структура романа, карактеризација, отпор у књижевности. Објављене књиге: *Хуаниѡта и змија, 2013; Златне жреде, 2016; Разврат речи, 2018.*

ЈЕЛЕНА МАРИЋЕВИЋ БАЛАЋ, рођена 1988. године у Кладову. Филолог србиста, проучава српску књижевност XVII и XVIII века, као и авангардну и неоавангардну књижевност. Пише поезију, прозу, студије, есеје и критику. Објављене књиге: *Леђѡтимаѡија за сиђнализам – ѡулсирање сиђнализма, 2016; Трађом бисерних минђуѡа српске књижевности (ренесансности и барокности српске књижевности), 2018.* Приредила више књига.

МИЛИЦА МАРКИЋ, рођена 1966. у Београду. Дипломирала на Катедри за полонистику Филолошког факултета у Београду. Преводи пољску прозу, поезију и есејистику, приређује речнике и приручнике. Ангажује се на популарисању савремене пољске књижевности, освежавању превода пољских класика и успостављању мостова између српских и пољских писаца. Објављени преводи: Мануела Гретковска, *Ми смо емиђранѡи, 2002; Олга Токарчук, У ѡиѡрази за књиђом, 2001; Дневна куђа, нођна куђа, 2002; Свирка на мнођо бубђеѡа, 2004; Беђуни, 2010; Памѡивек и друђа доба, 2013; Вуѡи своје рало ѡо косѡтима мртвих, 2014; Књиђе Јаковљеѡе, 2017; Хенрик Сјенкјевич, У ѡусѡиђи и ѡрашуми, 2003; Папа Јован Павле II (Карол Војтила), *Римски ѡриѡѡих, 2003; Сеђање и иденѡиѡиѡе, 2008; Љубав и ѡђѡорности, 2013; Анджеј Стасјук, На ѡуѡу за Бабадађ, 2009; Анджеј Бурса, Како сам убио своју ѡеѡику, 2010; Целай без маске, 2016; Витолд Гомбровиѡ, Порнођрафија, 2011; Трансаѡланѡиѡик, 2013; Наѡа ероѡска драма, 2013; Кшиштоф Варга, Гулаѡ од ѡурул ѡиѡиѡе, 2012; Алеја независности, 2015; Анджеј Сапковски, Ваѡрено крѡиѡење, 2012; Време ѡрезира, 2012; Крв вилењака, 2012; Пјотр Пјотровски, Криѡиѡчки музеј, 2013; Бруно Шулц, Санѡѡоријум у сенѡи ѡеѡчаника, 2015; Даријуш Чаја, Некуда даље, неђе друђе, 2016; Ана Августинаѡ, Без ѡебе, 2017; Еугенијуш Ткаѡишин Диѡки, Сиѡварно и несиѡварно ѡосѡије једно ѡело – III ѡесама, 2018; Наталија Фједорчук, Како да заволиц ѡржне центре, 2018; Халина Пошвјатовска, *Изаброне ѡесме, 2018; Јулија Фједорчук, Графикон, 2019; Јануш Цевуѡки, Часак или два, 2019.* Приредила и превела: *Конрадов каѡуѡ – савремена ѡѡска ѡриѡветѡка, 2017.* Члан је Удружења књижевних преводилаѡа Србије.**

СВЕТЛАНА МИЛАШИНОВИЋ, рођена 1980. у Суботици. Бави се српском књижевношћу XX века, пише студије, есеје, огледе и књижевну критику. Објављене књиге: *Чињање савремене њрозе* (коауторка Г. Сапожниченко), 2008; *Есеји Момчила Насћасијевића*, 2011; *Криза идентитетна романескноџ јунака српске модерне*, 2018.

СРЂАН ОРСИЋ, рођен 1987. у Вуковару, Хрватска. Дипломирао на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду, где је 2015. године одбранио докторску дисертацију „Лик странца у српском роману 19. века”. Пише поезију, прозу, есеје, студије и књижевну критику. Књиге песама: *Месечар*, 2008; *Светлобрачја*, 2011. Студије: *Чеџрсић и камаџне – есеји о делу Слободана Селенића*, 2014; *Јаџин осмејак – смех у ѡриѡвекнама Јакова Иџњайѡвића*, 2015; *Лик сћранца у српском роману 19. века*, 2018; *Улица Милућина Миланковића*, 2019.

БИСЕРКА РАЈЧИЋ, рођена 1940. у Јелашници код Зајечара. Завршила је студије славистике (група за источне и западне словенске језике и књижевности) на Филолошком факултету у Београду. Пише есеје и радио драме, преводи с пољског, руског, чешког, словачког, бугарског и словеначког. До сада је објавила преко сто књига превода свих жанрова књижевности (Шимборска, Милош, Липска, Ружевич, Херберт, Мрожек, Гловацки, Кот, Колаковски, Загајевски, Барањчак, Гомбровић, Виткјевич, Анджејевски, Брандис, Лем, Јурковски и др.), а бави се и позориштем, ликовном уметношћу, филмом, филозофијом, естетиком, политикологијом, историографијом, питањима вере и цркве словенских народа, највише Пољском. Објављене књиге: *Писма из Праџа*, 1999; *Пољска цивилизација*, 2003; *Мој Краков – из кулћурне археолоџије џрада*, 2006; *Itago Poloniae*, 2014; *Писма из Пољске*, 2018. Објавила је и више антологија.

АЛА ТАТАРЕНКО, рођена 1962. у месту Могилив-Подилскиј у Украјини. Слависта, пише есеје, преводи, бави се историјом српске (и других словенских) књижевности, књижевном критиком и питањима српско-украјинских културних веза. Ради као доцент на Филолошком факултету Универзитета у Лавову у Украјини, где предаје српску књижевност и језик. Превела роман Ј. Андруховича и есеј М. Рјабучка на српски језик, а на украјински дела многих познатих српских писаца (Д. Киш, И. Андрић, М. Павић, М. Црњански, Б. Пекић, Д. Албахари, С. Басара, Г. Петровић, М. Савић и др.). Објављене књиге: *У зачараном ѡроудлу – Црњански, Киш, Пекић*, 2008; *Месћо сусретна – оџледи о српској ѡрози*, 2008; *Поећика форме у ѡрози српскоџ ѡсћмодернизма*, 2013; *Из чиста немира – чињања*, 2013; *У круџу Дневника о Чарнојевићу*, 2019.

ЕУГЕНИЈУШ ТКАЧИШИН ДИЦКИ, рођен 1962. у Лубачову, у Пољској, на самој граници са Украјином. Једини је пољски писац који

није дао ниједан интервју, чак ни 2009. године када је примио највећу пољску књижевну награду Нике. Међу последњим објављеним књигама поменимо збирке: *Историја пољских породица* за коју је 2006. добио Награду Гдиња, затим *Песма о зависностима и појачањима* (награде Нике и Гдиња), *Име и знамење* (Награда Силесијус 2012), *Норвидова љубавница* (номинација за Нике 2015). Живи у Варшави али је одрастао у Пшемислу и Олштину, где се после Операције Висла 1947. нашла његова најближа породица, присилно исељена из Пољске због припадности украјинској устаничкој армији. Поезија Дицког тематски је дубоко повезана са историјски компликованим пољско-украјинским односима, са болним питањима идентитета, телесношћу између профаног и сакралног, са питањима матерњег језика, вероисповести, са успоменама уписаним у колективно, породично и лично сећање милиона људи на просторима данашње Пољске и Украјине. Његова поезија чита се као повест-река, стихови се надовезују, преплићу и праве утисак непоновљиве целине. (М. М.)

ДАМЈАН ЂУЛАФИЋ, рођен 1988. у Беранама, Црна Гора. Дипломирао је 2011. на Правном факултету Универзитета Црне Горе, на којем је завршио и специјалистичке студије, уставно правно-политички смер. Бави се научним радом и преводи с енглеског, претежно из области филозофије права. Приредио књиге: *Манасић Турђеви Сиујови – књижевно-историјска сиоменица* (коаутор Влајко Ђулафић), 2013; Радослав Јагош Вешовић, *Плеће Васојевићи* (коауторка Слободанка Ивановић), 2018; Влајко Ђулафић, *Дјела у њеј књига*, 2019. Живи и ради у Беранама.

ДРАГОСЛАВ ХАЦИ ТАНЧИЋ, рођен 1938. у Лесковцу. Завршио је Правни факултет. Пише приповетке. Објављене књиге: *Тајна црног лука*, 1992; *Смртоносне и друголике њриче*, 1995; *Грчко слово*, 1999; *Масило нове учености*, 2006; *У славу лажног сведочења*, 2006; *Плесачиња у осјаваци*, 2009; *Из доњег свећа љубави*, 2012; *Триљење њриче*, 2016; *Трагање за црном кућијом сна*, 2017; *Догађај у бојаничкој бајци*, 2018. Живи у Београду.

Приредио
Бранислав КАРАНОВИЋ